

عنوان مقاله:

بررسی شرایط امکان تحقق حقیقت مکان و سکنی گزیدن

محل انتشار:

دو فصلنامه پژوهش های هستی شناختی، دوره 3، شماره 6 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

محمد جواد صافیان - دانشیار گروه فلسفه، دانشگاه اصفهان، اصفهان

مأده انصاری - کارشناس ارشد طراحی شهری، دانشگاه هنر اصفهان، اصفهان

خلاصه مقاله:

مکان به عنوان یکی از مفاهیم پایه در معماری و شهرسازی از طریق معماری به عنوان هنر آشکار میشود.. مبنای نظری این مقاله اندیشه مارتین هایدگر فیلسوف و پدیدارشناس آلمانی 1889-1976 است. براین اساس برآنیم تا دریابیم مکان چگونه آشکار میشود و هنر در اینجا معماری اساساً چه نقشی در آشکارگی مکان ایفا میکند؟ در روزگار مدرن توجه به گوهر مکان به فراموشی سپرده شده و مکان به امری کمی تنزل یافته است. با استفاده از روش تحقیق پدیدارشناسی هرمنوتیک برای آشکار کردن و رسیدن به حقیقت مکان سراغ هنر می رویم. از دیدگاه هایدگر در هنر حقیقت آشکار میشود؛ چرا که هنر یکی از طرق اساسی تحقق حقیقت به معنای نامستوری است. بر همین اساس هنر معماری هنری است که، ساختن میتواند مکان را به عنوان یکی از ارکان خود، نامستور و آشکار کند. معماری به واسطه خصوصیات یک محیط را عینی می سازد و فضای خالی را به مکانی غنی برای رسیدن به هدفی به نام سکنی گزیدن، تبدیل میکند. معماری به عنوان هنر چیزی را بازنمایی نمیکند، بلکه حقیقت مکان را حاضر و دیدنی میسازد. هدف اصیل معماران این است که مکان را در نسبت با نوع هستی آدمی به عنوان وجود در جهان آشکار کنند و بیمکانی روزگار مدرن را کمرنگ نمایند. در این مقاله ابتدا دیدگاه هایدگر پیرامون کار هنری تبیین میشود و سپس در یک مطالعه تطبیقی تأثیر این دیدگاه در آشکار شدن مکان در معماری در مقام هنر مورد بررسی قرار می گیرد.

کلمات کلیدی:

کارهنری، نامستوری، معماری، مکان، فضا، سکنی گزیدن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/369739>

